Lietas arhīva Nr. KA02-0125-22/12
ECLI:LV:KUAT:2022:0826.11360001422.5.S

**SPRIEDUMS**
**Latvijas Republikas vārdā**

Liepājā 2022.gada 26.augustā

Kurzemes apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnese Sandra Mertena
tiesnese Aiva Daidere
tiesnese Silva Reinholde

apelācijas kārtībā rakstveida procesā iztiesāja krimināllietu sakarā ar Dienvidkurzemes prokuratūras virsprokurora Aināra Rimšāna apelācijas protestu un aizstāvja Raita Mediņa apelācijas sūdzību par Kurzemes rajona tiesas 2022.gada 8.jūnija spriedumu, ar kuru /pers. A/, personas kods /personas kods/, atzīts par vainīgu un sodīts par Krimināllikuma 312.panta otrajā daļā paredzēta noziedzīga nodarījuma izdarīšanu.

**Aprakstošā daļa**

[1] Ar Kurzemes rajona tiesas spriedumu /pers. A/ atzīts par vainīgu Krimināllikuma 312.panta otrajā daļā paredzēta noziedzīga nodarījuma izdarīšanā un sodīts ar sabiedrisko darbu uz 280 stundām.

Saskaņā ar Krimināllikuma 51.panta pirmo daļu pēc spriedumu kopības noteiktajam sodam pilnībā pievienots ar Kurzemes rajona tiesas 2019.gada 21.februāra spriedumu piespriestais neizciestais papildsods, un galīgais sods /pers. A/ noteikts sabiedriskais darbs uz 280 stundām, atņemot transportlīdzekļa vadīšanas tiesības uz 1 gadu 8 mēnešiem un 12 dienām.

/pers. A/ piemērotie drošības līdzekļi – nodošana policijas uzraudzībā un aizliegums izbraukt no valsts – atstāti negrozīti līdz spriedums stājas spēkā.

Noteikts, ka transportlīdzekļa vadīšanas tiesību atņemšanas termiņš /pers. A/ skaitāms no 2022.gada 8.jūnija.

[2] Ar pirmās instances tiesas spriedumu atzīts, ka /pers. A/ izvairījās no tiesību ierobežošanas soda izciešanas.

2022.gada 11.janvārī ap plkst.15.55 /pers. A/, būdams persona, kura ar Kurzemes rajona tiesas 2019.gada 21.februāra spriedumu notiesāta pēc Krimināllikuma 262.panta pirmās daļas un 312.panta ar piespiedu darbu uz 150 stundām un transportlīdzekļa vadīšanas tiesību atņemšanu uz 5 gadiem, neizciesta papildsoda laikā, ignorējot sev zināmo tiesas spriedumu, kas aizliedz viņam vadīt transportlīdzekli, vadīja automašīnu *Mercedes Benz E250* ar valsts reģistrācijas numura zīmi /reģistrācijas numurs/ Saldus pagasta Saldus novada teritorijā pa autoceļu A9 Rīga-Liepāja virzienā uz Liepāju un vadīšanu turpināja līdz autoceļa 100 km.

Šādas apsūdzētā /pers. A/ darbības pirmās instances tiesa kvalificējusi saskaņā ar Krimināllikuma 312.panta otro daļu.

[3] Par pirmās instances tiesas spriedumu apelācijas protestu iesniedzis Dienvidkurzemes prokuratūras virsprokurors A.Rimšāns, kurš lūdz atcelt spriedumu daļā par /pers. A/ noteikto sodu.

[3.1] Virsprokurors uzskata, ka tiesa ir nepareizi piemērojusi Krimināllikuma 35. un 46.panta normas un noteikusi apsūdzētajam nesamērīgi vieglu sodu. Protesta iesniedzējs nepiekrīt tiesas norādītajai motivācijai attiecībā par to, ka sods sabiedriskā darba veidā sasniegs kriminālsoda mērķus. Uzskata, ka pārāk mīksta soda noteikšana apsūdzētajam un citām personām var radīt nesodāmības sajūtu un pārliecību, ka valsts reakcija uz likuma pārkāpšanu ir pārlieku humāna un sankcijas ir nebūtiskas. Viedokli par nepieciešamību noteikt apsūdzētajam bargāku sodu virsprokurors pamato ar Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta un Krimināllietu tiesu palātas tiesnešu 2008.gada 1.jūlija kopsapulces lēmuma „Par vienveidīgu tiesību normu piemērošanu soda noteikšanā" 1., 2., 4. un 5.punktā izteiktajām rekomendācijām.

Apelācijas protestā vērsta uzmanību arī uz to, ka apsūdzētais jau iepriekš vairākkārt notiesāts pēc Krimināllikuma 312.panta ar piespiedu darbu, bet šāds soda veids nav viņu atturējis no jaunu noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas. Bez tam sprieduma taisīšanas dienā bijis zināms, ka Kurzemes rajona tiesai nosūtīta jauna krimināllieta /pers. A/ apsūdzībā pēc Krimināllikuma 312.panta otrās daļas.

Virsprokurora ieskatā apsūdzētajam bija jānosaka brīvības atņemšanas sods, ņemot vērā šajā lietā konstatēto atbildību pastiprinošo apstākli, faktu, ka apsūdzētais savu vainu neatzina un veica pretdarbību patiesības noskaidrošanā, pieaicinot viltus liecinieku /pers. B/.

[3.2] Virsprokurors lūdz atcelt pirmās instances tiesas spriedumu daļā par /pers. A/ noteikto sodu – sabiedrisko darbu – un sodīt viņu ar brīvības atņemšanu uz 6 mēnešiem, pārējā daļā spriedumu atstājot negrozītu (*lietas 100. – 101.lapa*).

[4] Pirmās instances tiesas spriedumu pilnā apjomā pārsūdzējis apsūdzētā aizstāvis R.Mediņš, norādot, ka tas ir atceļams gan faktisku, gan juridisku iemeslu dēļ. Viņaprāt, tiesa nav pievērsusi uzmanību apstākļiem, kas rada šaubas par apsūdzības pamatotību, kā arī attiecībā uz apsūdzēto nav ievērots Kriminālprocesa likuma 19.panta trešajā daļā ietvertais nevainīguma prezumpcijas princips.

[4.1] Apelācijas sūdzībā analizētas liecinieku - policijas darbinieku /pers. C/ un /pers. D/ sniegtās liecības par to, kādā attālumā apstājusies automašīna *Mercedes Benz E250* ar valsts reģistrācijas numura zīmi /reģistrācijas numurs/. Abi liecinieki norādījuši, ka tie bijuši aptuveni 200 – 300 m no policijas ekipāžas automašīnas, savukārt no aizstāvības iesniegtās *Google Maps* kartes redzams, ka attālums bijis vairāk kā 800 m. No sniegto liecību satura izriet, ka pie minētās automašīnas notikusi cilvēku kustība – vadītājs mainījies vietām ar pasažieri, bet personas nav bijis iespējams identificēt. Turklāt, skatoties no priekšas, varējis redzēt, vai automašīnas aizmugurē ir bijusi vēl kāda persona.

Šajā sakarā aizstāvis norāda, ka attālumu no policijas ekipāžas atrašanās vietas līdz *Mercerdes Benz* automašīnai izmeklēšanas gaitā neviens nav mērījis, kā arī abi policijas darbinieki liecinājuši, ka brīdī, kad notikusi kustība pie minētās automašīnas, personu identifikācija nebija iespējama attāluma dēļ. Turklāt aizstāvības iesniegtais autoservisa apliecinājums par tonētiem logiem un to caurskatāmību apstiprina, ka lieciniekiem nebija iespējams caurskatīt automašīnas *Mercedes Benz* salonu. Arī abu liecinieku dienesta ziņojumos un liecībās automašīnas *Mercedes Benz* dislokācija norādīta pretim degvielas uzpildes stacijai „Priede", kas atbilst 800 m un kartē iezīmētajai dislokācijai.

[4.2] Aizstāvis atreferē arī liecinieka /pers. B/ norādīto, ka sākotnēji viņš vadījis automašīnu, jo bijis jānotestē tās dīvainā skaņa, bet pēc tam pie benzīntanka „Priede" samainījies vietām ar /pers. E/, kurš uzsācis vadīt automašīnu, bet /pers. B/ pārsēdies /pers. E/ vietā automašīnas aizmugurē. Kad

policijas ekipāža apturējusi automašīnu, /pers. B/ sēdējis vietā aiz šofera, kur iekāpis pa labās puses durvīm. Sēdvietām samainījies, jo kājām nebijis vietas. /pers. A/ visu brauciena laiku sēdējis blakussēdētāja vietā.

Aizstāvis vērš uzmanību, ka /pers. B/ aprakstījis savu un apsūdzētā /pers. A/ apģērbu, detalizēti izskaidrojis braukšanas maršrutu un notikumus pēc automašīnas apturēšanas.

[4.3] Attiecībā par valsts apsūdzības papildu pieaicināto liecinieku /pers. F/ un /pers. G/ nopratināšanu un viņu liecību izmantošanu spriedumā aizstāvis norāda, ka minētie liecinieki netika pratināti pirmstiesas izmeklēšanas procesā un nebija iekļauti pierādījumu sarakstā, ar kuriem tiek pierādīta apsūdzība. Vērš uzmanību, ka par šo liecinieku pieaicināšanu bijis jālemj tiesas sēdē, bet šāds lūgums nav ticis ne pieteikts, ne apspriests.

Aizstāvība citē Kriminālprocesa likuma 130.panta normas, kas nosaka pierādījumu pieļaujamību, un uzskata, ka /pers. F/ un /pers. G/ liecības nav izmantojamas kā pierādījumi, jo tie iegūti, pārkāpjot Kriminālprocesa likuma nosacījumus. Tomēr, neskatoties uz to, ka iebildumus par minēto liecinieku liecību izmantošanu aizstāvība paudusi tiesu debatēs, tiesa liecības ir izmantojusi savā spriedumā.

Sūdzības iesniedzēja ieskatā /pers. F/ un /pers. G/ liecībās sniegtās ziņas attiecībā par to, ka viņi varējuši ļoti labi pārskatīt automašīnas *Mercedes Benz* salonu, kur aizmugurē nav redzējuši nevienu personu, ir pretējas iesniegtajam videomateriālam un izziņai par automašīnas logu tonējumu.

[4.4] Aizstāvis lūdz atcelt pilnībā pirmās instances tiesas spriedumu un /pers. A/ izvirzītajā apsūdzībā attaisnot (*lietas 105. – 107.lapa*).

**Motīvu daļa**

[5] Lai noteiktu tiesisko kārtību Covid-19 infekcijas izplatības laikā, paredzot atbilstošu pasākumu kopumu, kas nodrošina ar sabiedrības veselības un drošības interesēm samērīgu privātpersonu tiesību un pienākumu apjomu un efektīvu valsts institūciju darbību valstī pieņemts un 2020.gada 10.jūnijā stājies spēkā Covid-19 infekcijas izplatības pārvaldības likums, kura 12.panta pirmā daļa noteic, ka krimināllietu apelācijas kārtībā var iztiesāt rakstveida procesā arī gadījumos, kas nav minēti Kriminālprocesa likumā. Prokurors vai persona, kuras intereses un tiesības sūdzība vai protests aizskar, var izteikt lūgumu, to pamatojot, lietu izskatīt mutvārdu procesā

Apelācijas instances tiesa konstatē, ka prokurors vai personas, kuru intereses izskatāmā sūdzība aizskar, nav iesnieguši iebildumus pret lietas iztiesāšanu rakstveida procesā.

Ievērojot norādītos apstākļus, minēto tiesisko regulējumu un, izvērtējot iesniegtajā apelācijas protestā un apelācijas sūdzībā izteikto lūgumu būtību un krimināllietas materiālus, kā arī to, ka jauni pierādījumi saistībā ar lietas iztiesāšanu apelācijas kārtībā tiesai nav iesniegti, apelācijas instances tiesa atzīst par iespējamu krimināllietu apelācijas kārtībā iztiesāt rakstveida procesā.

[6] Iepazinusies ar apelācijas protesta un apelācijas sūdzības motīviem, kā arī krimināllietas materiāliem, apelācijas instances tiesa atzīst, ka Kurzemes rajona tiesas 2022.gada 8.jūnija spriedums ir atceļams daļā par /pers. A/ noteikto sodu pēc Krimināllikuma 312.panta otrās daļas, galīgo sodu pēc Krimināllikuma 51.panta, kā arī daļā par apsūdzētajam noteikto transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšanas soda termiņa izciešanas sākuma datumu.

[7] Kriminālprocesa likuma 511.panta otrā daļa noteic, ka spriedumam jābūt tiesiskam un pamatotam. Spriedums ir tiesisks un pamatots, ja tas atbilst Kriminālprocesa likuma 512.panta nosacījumiem, tostarp šā panta pirmajā daļā noteiktajam, ka tiesa, taisot spriedumu, pamatojas uz materiālo un procesuālo tiesību normām.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 512.panta otrajai daļai, tiesa spriedumu pamato ar pierādījumiem, kuri pārbaudīti tiesas sēdē; pierādījumiem, kurus saskaņā ar šā likuma 125.panta noteikumiem nav nepieciešams pārbaudīt; rakstveida pierādījumiem un dokumentiem, kuri norādīti lēmumā par krimināllietas nodošanu tiesai; ziņām, kas fiksētas konkrētajā kriminālprocesā agrāk sniegtajās liecībās, ja aizstāvība piekritusi šo liecību izmantošanai; personas, kura tiesas sēdē sniedza liecības, konkrētajā pirmstiesas kriminālprocesā sniegtajām ziņām.

Apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedums daļā, kas attiecas uz noziedzīgā nodarījuma kvalifikāciju un /pers. A/ vainas konstatēšanu atbilst norādīto tiesību normu prasībām.

[8] Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 124.panta piekto daļu pierādīšanas priekšmetā ietilpstošie apstākļi uzskatāmi par pierādītiem, ja pierādīšanas gaitā izslēgtas jebkādas saprātīgas šaubas par to esamību vai neesamību. Pirmās instances tiesa atzinusi, ka apsūdzētā vainojamību pierāda liecinieku /pers. C/, /pers. D/, /pers. F/, /pers. G/ liecības, tostarp, izvērtētas aizstāvības liecinieka /pers. B/ liecības, kā arī lietā esošie rakstveida pierādījumi, apskatīta apsūdzētā tiesai un lieciniekiem uzrādītā virsjaka, iesniegtais videomateriāls par automašīnas logu caurskatāmību, www.google.lv/maps kartes izdruka, www.kalendari.lv izziņa par 2022.gada 11.janvāra saulrietu, SIA „MVP" izziņa par automašīnas *Mercedes Benz E250*, valsts reģistrācijas numura zīme /reģistrācijas numurs/ logu tonējumu, izvērtējot visus pušu norādītos pierādījumus kopumā.

[9] Pierādījumu ticamības jēdziens un novērtēšanas prasības ir noteiktas Kriminālprocesa likuma 128.pantā. Izvēle, kuriem pierādījumiem ticēt, bet kuriem nē, ir tās tiesas kompetencē, kas izspriež lietu pēc būtības, tādejādi pirmās instances tiesas un apelācijas instances tiesas kompetencē ietilpst pierādījumu izvērtēšana.

[10] Aizstāvis apelācijas sūdzībā norādījis, ka apsūdzības liecinieki /pers. F/ un /pers. G/ nebija nopratināti pirmstiesas izmeklēšanā, netika norādīti kā apsūdzības liecinieki lēmumā par lietas nodošanu tiesai, taču pirmās instances tiesa šos prokurora papildus pieaicinātos lieciniekus nopratinājusi un kā pierādījumus vērtējusi viņu liecības, lai gan tiesas sēdē netika lemts jautājums par šo personu pieaicināšanu tiesas izmeklēšanā un nopratināšanu, tādejādi liedzot /pers. A/ un viņa aizstāvim realizēt Kriminālprocesa likuma $60.^2$ un 71.pantā noteiktās pamattiesības, par ko aizstāvis norādīja tiesas debatēs, taču minētais nav ņemts vērā. Aizstāvja ieskatā tiesa ir pārkāpusi Kriminālprocesa likuma 130.pantā noteikto, tādēļ /pers. F/ un /pers. G/ liecības ir atzīstamas par nepieļaujamiem un pierādīšanā neizmantojamiem pierādījumiem, jo tie nav iegūti un nostiprināti Kriminālprocesa likuma noteiktajā kārtībā.

Kriminālprocesa likuma 130.panta otrā daļa noteic, ka par nepieļaujamām un pierādīšanā neizmantojamām atzīstamas tādas ziņas par faktiem, kuras iegūtas:

1) izmantojot vardarbību, draudus, šantāžu, viltu vai spaidus;
2) procesuālajā darbībā, ko veikusi persona, kurai saskaņā ar šo likumu nebija tiesības to veikt;
3) pieļaujot šajā likumā īpaši norādītos pārkāpumus, kas liedz konkrētā pierādījuma izmantošanu;
4) pārkāpjot kriminālprocesa pamatprincipus.

Savukārt panta trešā daļa noteic, ka ziņas par faktiem, kuras iegūtas, pieļaujot citus procesuālos pārkāpumus, uzskatāmas par ierobežoti pieļaujamām un var tikt izmantotas pierādīšanā tikai tādā gadījumā, ja pieļautie procesuālie pārkāpumi ir nebūtiski vai var tikt novērsti, tie nevarēja ietekmēt iegūto ziņu patiesumu vai ja to ticamību apstiprina pārējās procesā iegūtās ziņas.

[11] Apelācijas instances tiesa konstatē, pirmās instances tiesas sēdē 2022.gada 10.maijā pēc prokurora S.Šarķa lūguma tika nopratināti viņa papildus uzaicinātie liecinieki /pers. F/ un /pers. G/. No tiesas sēdes protokola (lietas 73.-77.lapa) konstatējams, ka pirmās instances tiesa nav noskaidrojusi apsūdzētā un viņa aizstāvja viedokli par šo liecinieku nopratināšanu.

No taisnīgas tiesas jēdziena izrietošais pušu līdzvērtīgu iespēju princips noteic, ka lietas izskatīšanas gaitā procesa dalībnieku tiesībām jābūt taisnīgi līdzsvarotām, proti, katram procesa dalībniekam jābūt nodrošinātām adekvātām iespējām izmantot procesuālos līdzekļus un neviens procesa dalībnieks nedrīkst tikt nepamatoti nostādīts nelabvēlīgākā situācijā kā citi procesa dalībnieki (*sk., piemēram, Satversmes tiesas 2015.gada 16.aprīļa sprieduma lietā Nr. 2014-13-01 20.1. punktu*). Tiesības uz pušu līdztiesību kriminālprocesā nozīmē, ka katrai pusei jābūt iespējai iepazīties ar otras puses

iesniegtajiem komentāriem un pierādījumiem un sniegt savus paskaidrojumus par tiem. Tomēr neatkarīgi no izvēlētās metodes, kā šīs prasības izpildi nodrošina nacionālajā tiesību sistēmā, tai jānodrošina, ka otra puse uzzina par iesniegtajiem paskaidrojumiem un ka šai pusei tiek dota reāla iespēja par tiem iesniegt savus paskaidrojumus (*Eiropas Cilvēktiesību tiesas 1991.gada 28.augusta sprieduma lietā „Brandstetter v. Austria", pieteikumi Nr. 11170/84, Nr. 12876/87 un Nr. 13468/87, 67. punkts*).

No pušu līdztiesības principa izriet, ka katram procesa dalībniekam ir jānodrošina saprātīga iespēja pamatot savu pozīciju, tostarp ar pierādījumiem, nenostādot viņu būtiski neizdevīgākā pozīcijā nekā viņa oponentu (*Eiropas Cilvēktiesību tiesas 1993.gada 27.oktobra sprieduma lietā „Dombo Beheer B.V. v. the Netherlands", iesnieguma Nr. 14448/88, 31.punkts; 2002.gada 18.jūnija sprieduma lietā „Wierzbicki v. Poland", iesnieguma Nr. 24541/94, 39.punkts*).

Kā atzīts judikatūrā procesuāla rakstura kļūdas un to ietekme uz nolēmuma likumīgumu ir vērtējamas saprātīgi, samērīgi un taisnīgi. Lai zemākas instances tiesas nolēmumu atzītu par nelikumīgu procesuāla pārkāpuma dēļ, jābūt pamatotām šaubām, ka gadījumā, ja procesuālā kārtība tiktu ievērota, tiktu pieņemts atšķirīgs nolēmums (*sk. Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta 2020.gada 30.oktobra lēmums lietā Nr.SKK-59/2020 (Nr. 3870001003), ECLI:LV:AT:2020:1030.3870001003.3.L*).

Apgabaltiesa atzīst, ka konkrētajā gadījumā pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kriminālprocesuālas dabas pārkāpumu, taču tas konkrētajos konstatētajos apstākļos ir atzīstams par nebūtisku, t.i., tas nav ietekmējis iegūto ziņu patiesumu, turklāt abu liecinieku liecību patiesumu apstiprina pārējie kriminālprocesā iegūtie pierādījumi, ziņas un fakti. Bez tam apelācijas instances tiesa konstatē, ka abu liecinieku nopratināšanai iebildumi no aizstāvības puses netika saņemti, nopratināšanā aktīvi ir iesaistījies gan aizstāvis, gan pats apsūdzētais, no kā izriet, ka viņiem bija nodrošinātas adekvātas iespējas izmantots savas procesuālās tiesības un viņi tās arī izmantoja. Pirmās instances tiesa minētos apstākļus ir arī norādījusi sprieduma [4.1] punktā. Tādejādi šīs liecības nevarēja ietekmēt pirmās instances tiesas iztiesāšanas gala iznākumu – notiesājoša sprieduma taisīšanu.

Apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesa pārbaudījusi tai iesniegtos pierādījumus, devusi tiem atbilstošu vērtējumu spriedumā, atzīstot, ka tie ir pieļaujami un pietiekami, un pilnībā apstiprina /pers. A/ izvirzīto apsūdzību pēc Krimināllikuma 312.panta otrās daļas. Pirmās instances tiesas secinājumiem pievienojas arī apgabaltiesa. Apelācijas instances tiesa pretēji aizstāvja apelācijas sūdzībās izteiktajam viedoklim secina, ka pierādīšanas priekšmetā ietilpstošie apstākļi izskatāmajā lietā pierādīti ar pieļaujamiem, attiecināmiem, ticamiem un pietiekamiem pierādījumiem, kurus pirmās instances tiesa pareizi novērtējusi. Pirmās instances tiesas spriedums satur pierādījumu analīzi un lietā iegūtie fakti ir vērtēti to kopumā un savstarpējā sakarībā.

[12] Apelācijas instances tiesa, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 564.panta sesto daļu, atzīst, ka nav pamata atkārtot pirmās instances tiesas spriedumā analizētos pierādījumus un izdarītos secinājumus, tā kā piekrīt pirmās instances tiesas spriedumā sniegto pierādījumu un lietā konstatēto faktisko apstākļu novērtējumam un tiesas paustajām atziņām. Vienlaicīgi apgabaltiesa uzskata par nepieciešamu sniegt savu vērtējumu tiem apsūdzētā aizstāvja apelācijas sūdzībā izteiktajiem iebildumiem un argumentiem, kas tiesas ieskatā ir nozīmīgi un būtiski konkrētās lietas izspriešanā.

[13] Pirmstiesas procesā apsūdzētais /pers. A/ izmantoja tiesības neliecināt. Pirmās instances tiesā apsūdzētais savu vainu kategoriski noliedza un liecināja, ka neesot vadījis automašīnu pie apsūdzībā norādītajiem apstākļiem. Tā kā viņam neesot autovadītāja tiesības, tad vienmēr maksājot šoferim. Nenoliedza, ka minētajā automašīnā atradies, taču to vadījuši /pers. E/ un /pers. B/, kuri samainījušies pirms degvielas uzpildes stacijas „Priede". Nezinot, kāda iemesla dēļ samainījušies, iespējams, ka /pers. B/ palicis slikti. Pirms /pers. E/ un /pers. B/ samainīšanās neviens pat neesot ievērojis, ka nedaudz tālāk uz ceļa atrodas policijas ekipāža. Sēdējis automašīnas priekšējā pasažieru sēdeklī, kamēr automašīnu līdz samainīšanās vietai vadījis /pers. B/. /pers. E/ sēdējis aizmugurē. Policijas darbinieku liecinātais par to, kādas krāsas virsjakā apsūdzētais bijis ģērbies neatbilstot patiesībai, jo viņam mugurā bijusi sarkana ar zilas krāsas joslām virsjaka. Arī /pers. B/ bijis ģērbies sarkanā virsjakā. Ar policijas darbinieku /pers. C/ apsūdzētajam esot senas nesaskaņas, kas aizsākušās jau pirms 15-20 gadiem, jo jaunībā konfliktējis ar policijas darbiniekiem, iespējams, tādēļ tagad tiekot apmelots no policijas darbinieku puses. Par to, ka policijas darbinieki esot redzējuši, ka automašīnā atradušies tikai divi cilvēki, apsūdzētais norādīja, ka stiklu tonējuma dēļ (tonējums 100 % esot ne tikai aizmugurējiem logiem, bet arī priekšējiem), neesot bijis iespējams redzēt to, vai salona aizmugurē atrodoties vēl kāda persona.

Izvērtējot apsūdzētā /pers. A/ pirmās instances tiesā sniegtās liecības, apgabaltiesa tās neatzīst par ticamām, jo tās ir pretrunā ar lietā objektīvi noskaidrotajiem faktiem un apstākļiem, kuri norādīti pirmās instances tiesas spriedumā un šajā nolēmumā. Apsūdzētais izvēlējies savu aizstāvības taktiku, sniedzot liecības un pieaicinot aizstāvības liecinieku /pers. B/ tikai pirmās instances tiesā, kad viņam jau bija pilnīgs priekšstats par lietā citu liecinošo personu liecībām un citiem pierādījumiem. Apsūdzētais savas liecības par notikušo, pieskaņojis tiesas izmeklēšanā noskaidrotajam, tādējādi veidojot savu aizstāvības pozīciju, ka viņš transportlīdzekli nav vadījis.

[14] Kā izriet no liecinieku /pers. C/ un /pers. D/ liecībām, kuri 2022.gada 11.janvārī pildīja savus dienesta pienākumus un kopā ar Ceļu satiksmes drošības dienesta (turpmāk – CSDD) darbiniekiem reida laikā pārbaudījuši vieglo automašīnu protektoru atbilstību sezonas prasībām, tad abi ievērojuši /pers. A/ piederošo automašīnu apstājoties, vērtējot attālumu - 200-300 metrus no pārbaudes vietas, un priekšā sēdošā pasažiera un automašīnas vadītāja maiņu vietām un tad turpinot kustību. Abi liecinieki norādīja, ka sarkanā virsjakā ģērbies automašīnas vadītājs apsēdies priekšējā pasažiera vietā, bet melnā virsjakā ģērbies vīrietis no priekšējās pasažiera sēdvietas apsēdies pie automašīnas stūres. Liecinieks /pers. D/ šim manevram pievērsis uzmanību, jo automašīna apstājusies un tikušas ieslēgtas avārijas gaismas. Minētais abiem policijas darbiniekiem jau sākotnēji licies aizdomīgi. Kad šī automašīna apturēta, abi liecinieki priekšējā pasažiera sēdvietā ieraudzījuši sēžam /pers. A/, kurš jau iepriekš bija nonācis policijas redzeslokā, t.sk., arī par automašīnas vadīšanu bez transportlīdzekļa vadītāja tiesībām. Pie stūres sēdošā melnā virsjakā tērptā vīrieša personību /pers. C/ noskaidroja tikai pēc pārbaudes un tas izrādījies /pers. E/, kurš apgalvojis, ka nekāda mainīšanās nav notikusi, ka apstājies, lai izkāptu no mašīnas un atkal tajā iekāpis, visu laiku atradies pie stūres. Liecinieki arī paskaidroja, ka mainīšanās notikusi ap plkst.16.00, laiks bijis saulains un gaišs, līdz ar to bija ļoti laba pārredzamība. Tāpat abi liecinieki kategoriski apliecināja, ka automašīnā nebija nevienas trešās personas, jo kad automašīna tika apturēta, /pers. A/ nolaidis savas puses automašīnas durvju stiklu un policijas darbinieki varēja tajā ielūkoties. Turklāt ar /pers. A/ tika runāts un viņš nevienu brīdi nav teicis, ka automašīnā ir kāda trešā persona, kura arī vadījusi šo automašīnu.

[15] Apelācijas instances tiesa nekonstatē, ka policijas darbinieki /pers. C/ un /pers. D/ būtu ieinteresēti /pers. A/ nepatiesā saukšanā pie krimināltatbildības un tāpēc snieguši nepatiesas liecības. Pats apsūdzētais norādījis, ka vairāk kā 15 gadus atpakaļ bija izdarījis likumpārkāpumus un tāpēc tiek apmelots, bet kāda būtu policijas darbinieku tiešā ieinteresētība pēc tik daudz gadiem viņu apmelot, tiesai tā arī nepaskaidroja. Savukārt policijas darbinieki pildīja savus dienesta pienākumus reida laikā, respektīvi, kad tiek pārbaudītas pilnīgi visas braucošās automašīnas. Minētais tikai apliecina, ka apsūdzētais visiem iespējamiem līdzekļiem cenšas izvairīties no krimināltatbildības un eventuālā soda.

[15.1] No liecinieku /pers. F/ un /pers. G/ liecībām izriet analogi apstākļi. Abi kā valsts policijas darbinieki izsaukti uz notikuma vietu, ieradušies aptuveni 5 minūšu laikā un piebraukuši pie /pers. A/ automašīnas. /pers. G/ uzaicinājusi /pers. A/ iekāpt policijas automašīnā, taču /pers. A/ kategoriski atteicies, izturējies agresīvi, vairākkārt izkāpis un iekāpis savā automašīna, runājis pa telefonu ar savu advokātu. /pers. F/ bija piegājis pie apsūdzētā automašīnas un caur /pers. A/ pavērto priekšējo pasažiera puses durvju logu ar viņu sarunājies, bija ar elkoni atspiedies pret atpakaļskata spoguli, par ko saņēmis aizrādījumu no /pers. A/. Kā izriet no liecinieka liecībām, viņš tobrīd pievērsis īpašu uzmanību tam, vai mašīnā neatrodas kāda trešā persona, taču tādas tur nebija, tas bijis skaidri redzams. Tāpat nekādu trešo personu nav redzējusi arī /pers. G/, kura tāpat atradās blakus apsūdzētā mašīnai.

[15.2] No visu četru policijas darbinieku liecībām nepārprotami izriet, ka automašīnā atradies tikai /pers. A/ un /pers. E/ un tas ir bijis uzskatāmi

redzams, jo visi liecinieki katrs savā laikā bija piegājuši pie automašīnas tās tiešā tuvumā, caur pavērto logu sarunājušies ar /pers. A/, turklāt liecinieks /pers. F/ varēja automašīnas salonu aplūkot bez jebkādiem šķēršļiem, jo faktiski lūkojies mašīnas salonā caur atvērto logu, būdams atspiedies ar elkoni pret atpakaļskata spoguli, turklāt šim apstāklim piešķīris īpašu nozīmi. Bez tam pats /pers. A/ vairākkārtīgi izkāpis un iekāpis automašīnā runājot pa telefonu un tiesai nav šaubu, ka arī tad automašīnas salons bija pārlūkojams, jo policijas darbinieki atradās blakus. Tāpat /pers. A/ nekas neliedza norādīt uz automašīnā it kā sēdošo /pers. B/ kā automašīnas vadītāju, taču apsūdzētais to nedarīja un arī tiesai nepaskaidroja, kāpēc jau sākotnēji nav norādījis uz trešo personu, kas it kā atradusies salonā un arī ir kaut kādā brīdī vadījusi automašīnu un mainījusies vietām ar /pers. E/. Kā izriet no liecinieka /pers. C/ liecībām, arī /pers. E/ policijas darbiniekiem nebija norādījis uz kādu trešo personu, kura turklāt kaut kādā ceļa posmā arī vadījusi /pers. A/ automašīnu un ar kuru /pers. E/ būtu mainījies sēdvietām.

Tāpat kā pirmās instances tiesa, arī apelācijas instances tiesa /pers. B/ sniegtās liecības atzīst par melīgām, jo tās ir pilnīgā pretrunā ar pārējiem lietā noskaidrotajiem apstākļiem un pierādījumiem. Turklāt /pers. B/ apgalvo, ka arī viņš bijis sarkanas krāsas virsjakā, līdz ar to salonā viņš būtu noteikti pamanāms kaut vai apģērba spilgtās krāsas dēļ. Tāpat /pers. B/ liecības ir pretrunā ar liecinieka /pers. C/ liecināto par to, kāpēc /pers. A/ automašīna apstājusies pirms pārbaudes pie degvielas uzpildes stacijas „Priedes". /pers. C/ /pers. E/ paskaidrojis, ka izkāpis no vadītāja sēdekļa un atkal apsēdies atpakaļ un turpinājis vadīt mašīnu. Savukārt /pers. B/ liecināja, ka tieši tobrīd samainījies ar /pers. E/ vietām – no aizmugurējā sēdekļa /pers. E/ apsēdies vadītāja vietā, bet /pers. B/ apsēdies aizmugurējā sēdeklī. Arī šī /pers. B/ liecību daļa ir pretrunā ar liecinieku /pers. C/ un /pers. D/ liecībām, kuri liecināja, ka apmaiņa notikusi tikai starp automašīnas priekšā sēdošajām personām.

Apelācijas instances tiesa arī nekonstatē, ka liecinieka /pers. B/ liecības būtu mēģinājusi ietekmēt kāda valsts amatpersona, jo lietas materiāli par šādu apstākli neliecina. Ja /pers. B/ uzskatīja, ka ir pārkāptas jebkādas viņa tiesības, viņš par minēto varēja nekavējoties vērsties atbilstošās iestādēs Kriminālprocesa likuma 24.nodaļas kārtībā apstākļu izvērtēšanai. Apelācijas instances tiesa nekādus /pers. B/ norādītos pārkāpumus no valsts amatpersonu puses nekonstatē.

[15.3.] Aizstāvība pirmās instances tiesā iesniedza izdruku no www.kalendari.lv par to, cikos rietējusi saule 2022.gada 11.janvārī un no tās konstatējams, ka Liepājā saule rietējusi plkst.16.23, respektīvi notikuma vietā saule arī norietējusi jau pēc plkst.16.00, savukārt personu mainīšanās /pers. A/ automašīnā ar vietām notikusi īsi pirms plkst.16.00. Tādejādi tiesai nav nekāda pamata neticēt visiem četriem policijas darbiniekiem, ka uz /pers. A/ automašīnas aizturēšanas un apskates brīdi vēl bija gaišs un saulains laiks, kas nodrošināja labu pārredzamību.

Tāpat aizstāvība iesniedza izdruku no www.googles/maps.com par attālumu no policijas atrašanās vietas līdz degvielas uzpildes stacijai „Priedes", no kuras secināms, ka attālums ir apmēram 800 m, lai arī abi liecinieki /pers. C/ un /pers. D/ liecināja, ka samainīšanās notikusi 200-300 m no viņiem. Tiesa tajā nesaskata nekādu būtisku apstākli, kas varētu ietekmēt abu liecinieku liecību patiesumu. Liecinieki attālumu noteica vadoties no sava subjektīvā viedokļa, taču tas viņiem abiem netraucēja redzēt pašu samainīšanās faktu. Liecinieki arī norāda, ka personas varējuši noteikt tikai pēc apģērba krāsām nevis sejām.

[16] Ņemot vērā kriminālprocesā iegūtās ziņas par faktiem, apgabaltiesa atzīst, ka apsūdzētā /pers. A/ darbībās konstatējamas visas nepieciešamās un obligātās Krimināllikuma 312.panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmes, un iegūto pierādījumu kopums ļauj izdarīt pamatotus secinājumus par apsūdzētā vainu viņam izvirzītajā apsūdzībā pēc Krimināllikuma 312.panta otrās daļas ārpus saprātīgām šaubām.

[17] Par izdarītu noziedzīgu nodarījumu tiesai ir pienākums noteikt vainīgajai personai tiesisku, pamatotu un taisnīgu sodu saskaņā ar Krimināllikuma 46.pantā norādītajiem soda noteikšanas principiem, ievērojot Krimināllikuma 35.pantā noteikto soda mērķi (sk.*Augstākās tiesas Krimināllietu departamenta 2018.gada 19.jūnija lēmums Nr.SKK-J-348/2018 (ECLI:LV:AT:2018:0619.11519007816.2.L)*).

Krimināllikuma 35.panta otrajā daļā noteikts, ka soda mērķis ir aizsargāt sabiedrības drošību, atjaunot taisnīgumu, sodīt vainīgo personu par izdarīto noziedzīgo nodarījumu, resocializēt sodīto personu, kā arī panākt, lai notiesātais un citas personas pildītu likumus un atturētos no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas.

Krimināllikuma 46.pantā paredzēti soda noteikšanas vispārīgie principi. Saskaņā ar minētā panta otro daļu, nosakot soda veidu, ņem vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu un radīto kaitējumu, kā arī vainīgā personību.

Savukārt atbilstoši Krimināllikuma 46.panta trešajai daļai, nosakot soda mēru, tiesa ņem vērā atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus. Tādējādi atbilstoši soda noteikšanas vispārīgajiem principiem tieši atbildību mīkstinošu un atbildību pastiprinošu apstākļu esība ir kritērijs, kas ņemams vērā, nosakot soda mēru.

Apgabaltiesa norāda, ka likumdevējs Krimināllikumā nosaka soda veidus, sankcijas par konkrētu noziedzīgu nodarījumu izdarīšanu, kā arī to minimālās un maksimālās robežas. Savukārt soda samērīguma izvērtēšana un individualizācija katrā krimināllietā ir tiesas kompetencē. Tiesa, piemērojot sodu par noziedzīgu nodarījumu, ņem vērā noziedzīgā nodarījuma raksturu un radīto kaitējumu, vainīgā personību, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus, kā arī pārējos Krimināllikuma 5. nodaļā (Soda noteikšana) paredzētos apsvērumus. Šādā veidā tiesa nodrošina soda samērīgumu un individualizāciju katrā krimināllietā (*Latvijas Republikas Satversmes tiesas 2015. gada 8. aprīlī spriedums lietā Nr. 2014-34-01*).

[18] Atbilstoši Krimināllikuma 7.pantā noteiktajai noziedzīgu nodarījumu klasifikācijai apsūdzētais izdarījis mazāk smagu noziegumu, kas apdraud jurisdikcijas intereses. Radītais kaitējums ir jurisdikcijas intereses apdraudējums sprieduma izpildē. Šajā gadījumā kaitējums tiek nodarīts ar pašas izvairīšanās faktu, un likums neprasa, lai papildus tam tiktu radīts vēl kāds kaitējums.

Vainīgās personas subjektīvā attieksme pret nodarījumu izpaužas tiešā tīša nodoma veidā un tam ir formāls sastāvs. Kā atzinusi Augstākā tiesa, kaitīgu seku neesamība pati par sevi nav pamats, lai noziedzīgo nodarījumu atzīstu par mazsvarīgu (sk.*Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta 2008.gada 11.jūnija lēmums lietā Nr. SKK-349/2008*).

Krimināllikuma 312.panta otrās daļas sankcijā paredzēts brīvības atņemšanas sods uz laiku līdz vienam gadam vai īslaicīga brīvības atņemšana, vai probācijas uzraudzība, vai sabiedriskais darbs, vai naudas sods.

[19] Izvērtējot apsūdzētā /pers. A/ personību pirmās instances tiesa konstatējusi, ka viņš ir vairākkārt tiesāts, sodāmība nav dzēsta, šo noziedzīgo nodarījumu apsūdzētais izdarījis neizciesta papildsoda laikā. Pēc apsūdzētā sniegtās mutiskās informācijas tiesas sēdē viņš šobrīd strādā celtniecībā, ir precējies, apgādībā trīs nepilngadīgi - sešpadsmit, divpadsmit un vienu gadu veci bērni un ir ģimenes vienīgais apgādnieks.

Pirmās instances tiesa saskaņā ar Krimināllikuma 47.pantu apsūdzētā /pers. A/ atbildību mīkstinošus apstākļus nav konstatējusi. Taču saskaņā ar Krimināllikuma 48.panta pirmās daļas 1.punktu par apsūdzētā atbildību pastiprinošu apstākli atzīts tas, ka izdarītais noziedzīgais nodarījums veido noziedzīgu nodarījumu recidīvu.

Tiesa norādījusi, ka nosakot soda veidu ir ņēmusi vērā apsūdzētā personību, noziedzīgā nodarījuma raksturu un izdarīšanas apstākļus, to, ka /pers. A/ ir darbspējīga persona, viņa apgādībā ir trīs nepilngadīgi bērni, viņš ir vienīgais apgādnieks. Tāpat tiesa norādījusi, ka izskatāmais noziedzīgais nodarījums nav pieskaitāms pie tāda nozieguma, lai apsūdzētajam piemērotu brīvības atņemšanas sodu, kā to lūdz apsūdzība, un tāpēc /pers. A/ piemērojams ar brīvības atņemšanu nesaistīts sods - sabiedriskais darbs. Tiesa uzskatījusi, ka sabiedrības ieguvums no sociāli aktīva vecuma darbspējīgas personas ievietošanas brīvības atņemšanas iestādē vērtējams kā ievērojami mazāks, nekā gadījumā, ja šī persona strādātu sabiedrības labā, tā sniedzot iespēju sevi pierādīt kā likumpaklausīgu personu. Nosakot soda mēru pirmās instances tiesa nepamatoti ņēmusi vērā /pers. A/ personību, jo apsūdzētā personība atbilstoši Krimināllikuma 46.panta otrās daļas nosacījumiem ņemama vērā pie soda veida noteikšanas.

[19.1] Apelācijas instances tiesa atzīst, ka faktiski tiesas arguments piemērot pēc sodu gradācijas gandrīz visvieglāko soda veidu, balstīts uz atzinumu, ka /pers. A/ izdarītais noziedzīgais nodarījums nav pieskaitāms pie tāda nozieguma, lai būtu piemērojams brīvības atņemšanas sods, norādot uz paša apsūdzētā mutiski sniegtajām ziņām par viņa personību un uzskatot, ka /pers. A/ jādod iespēja pierādīt, ka viņš labosies.

[19.2] Minētais atzinums, apelācijas instances tiesas ieskatā, ir kļūdains, jo likumdevējs par šo noziedzīgo nodarījumu ir paredzējis arī bargāko soda veidu - brīvības atņemšanas sodu. Turklāt ar 2009.gada 1.jūlija grozījumiem Krimināllikumā tika pieņemta jauna 7.panta (Noziedzīgu nodarījumu klasifikācija) redakcija, kā rezultātā noziedzīgais nodarījums pēc Krimināllikuma 312.panta otrās daļas ir kriminalizēts, jo iepriekš tas bija atzīstams par krimināpārkāpumu. No minētā izriet, ka likumdevējs šim likumpārkāpumam ir piešķīris augstāku bīstamības pakāpi. Savukārt apstāklis, ka /pers. A/ apgādībā ir trīs nepilngadīgi bērni pastāvēja un bija zināms arī pirms noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas, taču tas netraucēja apsūdzētajam izdarīt likumpārkāpumu, neaizdomājoties par eventuālajām sekām personīgajā dzīvē.

Tāpat no Iekšlietu ministrijas Informācijas centra sniegtās informācijas par apsūdzētā izdarītajiem likumpārkāpumiem, /pers. A/ iepriekš ir vairākkārtīgi sodīts, t.sk., redzams, ka arī pēc Krimināllikuma 312.panta un tieši ar sabiedrisko darbu (piespiedu darbu), pēdējo reizi ar 2019.gada 21.februāra spriedumu ar piespiedu darbu uz 100 stundām, kur minētajā spriedumā galīgais sods Krimināllikuma 51.panta kārtībā noteikts daļēji pievienojot 2018.gada 26.novembra Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas nolēmumā noteikto sodu vēl pēc diviem spriedumiem, ar kuriem /pers. A/ arī bija sodīts pēc Krimināllikuma 312.panta, kā arī 262.panta pirmās daļas, 126.panta panta pirmās daļas un 130.panta otrās daļas. Līdz ar to neviena no šīm sodāmībām ņemot vērā, ka nolēmumi saskaitīti Krimināllikuma 51.panta un 50.panta piektās daļas kārtībā, nav dzēsusies, un atzīstams, ka /pers. A/ noziedzīgo nodarījumu izdarījis ne tikai neizciesta papildsoda laikā, bet arī nedzēstas sodāmības laikā. Turklāt kā raksturojošu apstākli, apgabaltiesa ņem vērā to, ka 2017.gadā 28.septembrī /pers. A/ ir bijis notiesāts arī Īrijā par virkni likumpārkāpumu pret satiksmes noteikumiem, t.sk., transportlīdzekļa vadīšanu bez transportlīdzekļa vadīšanas tiesībām vai arī laikā, kad tās atņemtas (*lietas 26.-31.lapa*).

Iepriekš minētais liecina par /pers. A/ absolūti nihilistisko attieksmi pret jebkurā valstī pastāvošo likumpaklausību un viņa darbībās personīgās intereses prevalē pār visas sabiedrības interesēm, ar ko tiek nodarīts kaitējums ne tikai jurisdikcijai, bet tiek ietekmētas visas sabiedrības tiesiskā paļāvība uz kompetentu valsts tiesībsargājošo iestāžu nekavējošu rīcību, lai nepieļautu noziedzīgu nodarījumu recidīvus un turpmāk neradītu jebkādu apdraudējumu sabiedrības interesēm. Krimināsodam jābūt tādam, kas sekmē noziedzīgo nodarījumu veicinošo faktoru novēršanu, ievērojot soda individualizāciju.

Ņemot vērā iepriekš minēto, apgabaltiesa konstatē, ka apsūdzētajam iepriekšējās sodīšanas reizēs tiesas jau bija piemērojušas sabiedrisko darbu (piespiedu darbu), taču šī soda izciešana nav devusi pozitīvu rezultātu un apsūdzētais nav stājies uz labošanās ceļa. Tādejādi apelācijas instances tiesa atzīst, ka apsūdzētajam /pers. A/ piemērojams bargākais no Krimināllikuma 312.panta otrās daļas sankcijā paredzētajiem sodiem - brīvības atņemšanas sods kā to savā apelācijas protestā bija lūdzis valsts apsūdzētājs.

[20] Nosakot soda mēru, apelācijas instances tiesa ņem vērā /pers. A/ atbildību ietekmējošo (pastiprinošo) apstākli – noziedzīgais nodarījums veido noziedzīgo nodarījumu recidīvu.

Kā atzīts judikatūrā atbildību pastiprinoša apstākļa esība ir pamats bargāka soda mēra piemērošanai Krimināllikuma panta sankcijas ietvaros un liedz tiesai tiesības piespriest minimālo sodu (sk. Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta 2006.gada 8.februāra lēmums lietā Nr. SKK01-74/06). Minētais atzīts arī Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta un Krimināllietu tiesu palātas 2008.gada 1.jūlija tiesnešu kopsapulces lēmuma „Par vienveidīgu tiesību normu piemērošanu soda noteikšanā" 16.punktā.

Apelācijas instances tiesa atzīst, ka apelācijas protests ir pamatots un apmierināms, un brīvības atņemšanas sods uz 6 mēnešiem būs pilnībā atbilstošs sods konkrētajā krimināļprocesā. Minēto brīvības atņemšanas sodu nevar uzskatīt arī par ilgstošu, bet gan adekvātu un audzinošu, kuram jāietekmē /pers. A/ apziņa, raisot atbilstošas pārdomas par izdarīto un sekmējot viņa nostāšanos uz likumpaklausības ceļa. Bez tam šādu sodu apsūdzība jau bija pieprasījusi pirmās instances tiesā, to atbilstoši motivējot.

[21] Saskaņā ar Krimināllikuma 51.panta pirmo daļu, ja notiesātais pēc sprieduma taisīšanas, bet pirms pilnīgas soda izciešanas izdarījis jaunu noziedzīgu nodarījumu, tiesa jaunajā spriedumā noteiktajam sodam pilnīgi vai daļēji pievieno sodu, kas nav izciests pēc iepriekšējā sprieduma.

Neizciestā papildsoda daļa apelācijas instances tiesas sprieduma taisīšanas dienā pēc Kurzemes rajona tiesas 2019.gada 21.februāra sprieduma /pers. A/ ir transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšana 1 (viens) gads 5 (pieci) mēneši un 23 (divdesmit trīs) dienas, kas saskaņā ar Krimināllikuma 51.panta otro daļu pievienojama pilnībā.

[22] Ar pirmās instances tiesas spriedumu noteikts, ka transportlīdzekļa vadīšanas tiesību atņemšanas termiņš skaitāms no sprieduma pasludināšanas dienas – 2022.gada 8.jūnija.

Tiesību ierobežošanas jēdzienu, piemērošanas kārtību, kā arī šī soda izciešanas uzsākšanas brīdi noteic Krimināllikuma 44.pants. Minētā panta ceturtā daļa paredz, ja persona notiesāta ar brīvības atņemšanu un ar tiesību ierobežošanu, tad šajā pantā minētais aizliegums attiecas tiklab uz laiku, kad persona izcieš brīvības atņemšanu, kā arī uz spriedumā noteikto papildsoda izciešanas laiku, skaitot no dienas, kad tā beidz izciest pamatsodu. Nosakot šo papildsodu kopā ar citiem pamatsoda veidiem, papildsoda izciešanas laiku skaita no dienas, kad stājies spēkā notiesājošs spriedums vai prokurora priekšraksts par sodu. Tādējādi tiesību ierobežošanas kā papildsoda izciešanas laiks visos gadījumos attiecas uz laiku, kad notiesātā persona atrodas brīvībā.

Ņemot vērā minēto, pirmās instances tiesa, nosakot tiesību ierobežojoša soda izciešanu skaitīt ar sprieduma pasludināšanas dienu, ir pieļāvusi Krimināllikuma Vispārīgās daļas pārkāpumu, kas ir pamats sprieduma atcelšanai šajā daļā.

Vienlaikus apelācijas instances tiesa norāda, ka Krimināļprocesa likuma 528.pants un 529.pants noteic, kādi jautājumi tiesai izlemjami notiesājoša sprieduma rezolutīvajā daļā. Minētās normas neparedz tiesai pienākumu sprieduma rezolutīvajā daļā norādīt tiesību ierobežojoša soda izciešanas uzsākšanas brīdi.

**Rezolutīvā daļa**

Pamatojoties uz iepriekš minēto un saskaņā ar ar Covid-19 infekcijas izplatības pārvaldības likuma 12.panta pirmo daļu, Krimināļprocesa likuma 563.panta pirmās daļas 3.punktu, apelācijas instances tiesa

**nosprieda**

Kurzemes rajona tiesas 2022.gada 8.jūnija spriedumu atcelt daļā par /pers. A/ noteikto sodu pēc Krimināllikuma 312.panta otrās daļas, noteikto galīgo sodu pēc Krimināllikuma 51.panta, kā arī daļā par piemērotā papildsoda – transportlīdzekļa vadīšanas tiesību atņemšanas termiņa skaitīšanu no 2022.gada 8.jūnijā.

Sodīt /pers. A/ par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu, kas paredzēts Krimināllikuma 312. panta otrajā daļā, ar brīvības atņemšanu uz 6 (sešiem) mēnešiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 51.panta pirmo daļu pēc spriedumu kopības noteiktajam sodam pilnībā pievienot neizciesto papildsodu pēc Kurzemes rajona tiesas 2019.gada 21.februāra sprieduma un galīgo sodu /pers. A/ noteikt brīvības atņemšanu uz 6 (sešiem) mēnešiem, atņemot transportlīdzekļa vadīšanas tiesības uz 1 (vienu) gadu 5 (pieciem) mēnešiem 23 (divdesmit trim) dienām.

Pārējā daļā spriedumu atstāt negrozītu.

Nolēmumu var pārsūdzēt un protestēt kasācijas kārtībā 10 dienu laikā Augstākajā tiesā Krimināļprocesa likuma 574., 575.pantā paredzētajos gadījumos, sūdzību vai protestu iesniedzot Kurzemes apgabaltiesā.

Tiesnese S.Mertena

Tiesnese A.Daidere

Tiesnese S.Reinholde